

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 1Co/117/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6712215090
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Drahomíra Mikulajová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6712215090.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Drahomíry Mikulajovej a členov JUDr. Milana Segeča a JUDr. Petra Kvietka, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, č. k. 9C/63/2012-128 zo dňa 16.12.2014, takto

rozhodol:

I/ Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

II/ Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd prvým výrokom napadnutého rozsudku zamietol návrhy navrhovateľa podané na súde dňa 27.09.2012, ktorými uplatnil náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej v texte len zákon č. 514/2003 Z.z.), ktoré boli pôvodne vedené súdom pod sp. zn. 9C/63/2012 (EX 10125/2008, 27Er/718/2008), 9C/64/2012 (EX 11292/08, 25Er/21/2009), 9C/68/2012 (EX 2827/09, 27Er/313/2009), 9C/69/2012 (EX 395/09, 27Er/77/2009) a 9C/70/2012 (EX 1068/09, 23Er/230/2009), a to v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v jednotlivých exekučných konaniach, kde navrhovateľ vystupoval ako oprávnený a vymáhal svoje pohľadávky voči svojim dlžníkom z uzavretých úverových zmlúv. Nesprávny úradný postup navrhovateľ videl v tom, že exekučný súd nerozhodol o žiadostiach o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, keď zároveň rozhodol bez splnenia zákonných podmienok. Vyčíslil sumu uplatnenej náhrady škody a nemajetkovej ujmy pre nesprávny postup v jednotlivých exekučných veciach vedených proti konkrétnym povinným, vzhľadom na dobu omeškania exekučného súdu. Druhým výrokom okresný súd odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Súd z dôvodu, že predmetom vyššie uvedených konaní sú obdobné veci a účastníci konania sú v jednotlivých konaniach totožní, uznesením č.k. 9C/63/2012-14 zo dňa 12.12.2012 rozhodol o spojení vecí 9C/63/2012, 9C/64/2012, 9C/68/2012, 9C/69/2012 a 9C/70/2012 na spoločné konanie s tým, že konanie sa bude viesť pod spoločnou spisovou značkou 9C/63/2012.

Prvostupňový súd konštatoval skutočnosti zistené z jednotlivých spisov a pripojených exekučných spisov súdu:

„V exekučnom konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 27Er/718/2008 podal žalobca v postavení oprávneného dňa 31.10.2008 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému

C. C., nar. XX.XX.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 06667/08 zo dňa 29.07.2008. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 01.12.2008. Okresný súd poverením č. 5611 024937 zo dňa 03.12.2008 žiadosti súdneho exekútora vyhovel.

V exekučnom konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 25Er/21/2009 podal žalobca v postavení oprávneného dňa 07.12.2008 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému S. M., nar. XX.XX.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 08649/08 zo dňa 28.08.2008. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 09.01.2009. Okresný súd poverením č. 5611 025747 zo dňa 18.03.2009 žiadosti súdneho exekútora vyhovel.

V exekučnom konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 27Er/313/2009 podal žalobca v postavení oprávneného dňa 09.05.2009 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému E. C., nar. XX.XX.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 13400/08 zo dňa 13.01.2009. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 03.06.2009. Okresný súd poverením č. 5611 028139 zo dňa 10.06.2009 žiadosti súdneho exekútora vyhovel.

V exekučnom konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 27Er/77/2009 podal žalobca v postavení oprávneného dňa 18.11.2008 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému S. K., nar. XX.XX.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 11265/08 zo dňa 18.11.2008. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 13.03.2009. Okresný súd poverením č. 5611 026450 zo dňa 15.05.2009 žiadosti súdneho exekútora vyhovel.

V exekučnom konaní vedenom tunajším súdom pod sp. zn. 23Er/230/2009 podal žalobca v postavení oprávneného dňa 07.03.2009 u súdneho exekútora návrh na vykonanie exekúcie proti povinnému E. J., nar. XX.XX.XXXX, a to na základe právoplatného a vykonateľného rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a.s. sp. zn. SR 09502/08 zo dňa 01.10.2008. Súdny exekútor následne podal na okresný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ktorá bola súdu doručená dňa 03.04.2009. Okresný súd poverením č. 5611 026921 zo dňa 20.04.2009 žiadosti súdneho exekútora vyhovel.“

Okresný súd po oboznámení sa s pripojenými exekučnými spismi, konštatoval, že žalobám nie je možné vyhovieť, preto ich ako nedôvodné zamietol. Poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, kde je zvýraznená zodpovednosť exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, preto vydanie tohto poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd má povinnosť predovšetkým pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Súd konštatoval, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia do vydania poverenia absolútne nie je takej povahy, aby bolo možné v jednotlivých veciach vysloviť porušenie práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Zdôrazniť aj tú skutočnosť, že posúdenie otázky, či v konkrétnom prípade došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, je vo výlučnej kompetencii Ústavného súdu SR, ktorý túto otázku, aj s odkazom na jeho ustálenú judikaturu, skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti daného prípadu vychádzajúc pritom z kritérii ako zložitost' veci, správanie účastníka konania a samotný postup súdu. V kompetencii súdu v rámci konania o náhradu škody podľa vyššie citovaného zákona nie je preskúmavanie súdneho konania z hľadiska existencie prietahov v konaní, ktoré by odôvodňovali priznanie nárokov uplatnených podľa uvedeného zákona, nakoľko to prináleží iba Ústavnému súdu SR na podklade ústavnej sťažnosti resp. predsedovi súdu na podklade sťažnosti účastníka konania na prietahy v konaní.

Poukázal na to, že základnými zákonnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu podľa zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sú: a.) nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, b.) vznik škody a c.) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Nakoľko okresný súd dospel k jednoznačnému záveru, že na strane odporcu, ktorý v danom prípade konal prostredníctvom exekučného súdu, nedošlo

k nesprávnemu úradnému postupu majúceho za následok vznik škody, mal za to, že neexistuje ani právny základ a síce zodpovednosť odporcu za škodu, v dôsledku čoho sa súd už nezaoberal výškou škody a nemajetkovej ujmy uplatňovanej navrhovateľom v jednotlivých spojených veciach.

Okresný súd na zistený skutkový stav aplikoval § 3 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3 a § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Na veci aplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. na základe zásady úspechu, keď odporca vo veci mal plný úspech, avšak v spojení s konaním mu trovy nevznikli.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie navrhovateľ. Ako odvolacie dôvody uviedol ustanovenie § 205 ods. 2 písm. a, c, f O.s.p. Navrhol rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietal a uvádzal najmä tieto skutočnosti:

Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti navrhovateľa.

S poukazom na § 15 O.s.p. namietal, že upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť oboznámiť sa so všetkými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že žalobcom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Domáhal sa zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Zdôraznil presvedčenie o porušení jeho práva v exekučnom konaní na rozhodnutie v zákonnej lehote a vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Napadnutý rozsudok označil za nepreskúmateľný, pretože sa vôbec nezaoberala uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmov.

V konaní boli preukázané všetky zákonné podmienky pre vznik nároku na náhradu škody, a to vznik škody, existencia nesprávneho úradného postupu a príčinná súvislosť medzi škodovou udalosťou a škodou. Preto bolo potrebné rozhodnúť v súlade so žalobným petitom, a to prinajmenšom navrhovaným medzitýmym rozsudkom.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, prejednal vec v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., a rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

Prvým odvolacím dôvodom, na ktorý poukázal navrhovateľ bolo, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., teda účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom. Namietal, že okresný súd rozhodol v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti účastníkov konania, pričom z citovaného ustanovenia je zrejmé, že možnosť súdu konať v neprítomnosti účastníka je obmedzená splnením formálnej podmienky spočívajúcej v podaní žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Navrhovateľ riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, preto súd nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal tým navrhovateľovi právo konať pred súdom.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednanie, ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Odňatím možnosti konať pred súdom možno rozumieť postup súdu, ktorým znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Musí však ísť

o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť, a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. dáva súdu možnosť prejednať vec aj v neprítomnosti účastníka, resp. jeho zástupcu. Môže tak urobiť, ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Občiansky súdny poriadok bližšie nekonkretizuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, ktorý bráni súdu vec prejednať v neprítomnosti účastníka. Takýto dôležitý dôvod, pre ktorý sa účastník nemôže zúčastniť pojednávania a žiada o jeho odročenie, sa musí vzhľadom na prekážku, ktorá mu v tom bráni vyznačovať nepredvídateľnosťou, závažnosťou, rozsahom alebo z iných dôvodov aspektom ospravedlniteľnosti. Pritom môže ísť nielen o udalosti majúce objektívnu povahu (nezávisle od vôle účastníka), ale aj okolnosti spôsobené samým účastníkom alebo ním inak zavinené, ak ich možno v danej situácii - najmä s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu a na pomery účastníka - za dôležité.

Podľa § 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti, a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon neustanovuje inak, nariadiť na prejednanie veci samej pojednávania a predvolať naň účastníkov konania (§ 115 ods. 1 O.s.p.), a to tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej 5 dní pred dňom keď sa má pojednávania konať. Ak súd nariadi pojednávania, môže vec prejednať v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka len vtedy, ak účastník nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 O.s.p.). Možnosť prejednať vec v neprítomnosti účastníka (zástupcu), treba posudzovať vždy vzhľadom na všetky okolnosti daného prípadu, pričom treba mať na zreteli, že zúčastniť sa pojednávania právnej veci pred súdom je neodňateľným právom účastníka konania, a to v každom štádiu procesného postupu, pokiaľ zákon neustanovuje inak, ak na tomto svojom práve účastník trvá. Zákon však bližšie nešpecifikuje, čo treba považovať za dôležitý dôvod, danosť ktorého bráni súdu prejednať vec v neprítomnosti účastníka.

Účastníci konania boli na pojednávania vytýčené na deň 16.12.2014 riadne a včas písomne predvolaní. Žiadosť o odročenie pojednávania je podložená dôležitým dôvodom pre odročenie pojednávania vo všeobecnosti vtedy, ak účastník uvedie také skutočnosti, ktoré sú vzhľadom k svojej povahe spôsobilé jeho neúčast' na pojednávani ospravedlniť, t. j. také, ktoré mu neumožňujú sa na pojednávani zúčastniť, riadne brániť svoje práva a oprávnené záujmy, a súčasne sú vážne (dôležité, ospravedlniteľné), ako z hľadísk objektívnych i subjektívnych (z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/122/2010).

Navrhovateľ doručil na Okresný súd Zvolen dňa 12.12.2014 „návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“ z dôvodu námietky porušenia nestrannosti súdu, pretože podľa názoru navrhovateľa vo veci koná nie nestranný a zákonný sudca, a preto navrhol zrušiť nariadené pojednávania až do konečného, ústavne konformného rozhodnutia o otázke nestrannosti a o otázke zákonného sudcu v prejednávanej veci, pričom zároveň poukázal na to, že podal na ústavný súd sťažnosť na porušovanie základného práva na súdnu ochranu a osobitne práva na zákonného sudcu, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces a práva na nestranný súd zriadený zákonom. Zároveň navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu.

Z obsahu spisu vyplýva, že okresný súd po spojení vyššie uvedených vecí nariadil prvé pojednávania na deň 25.06.2013, ktoré navrhovateľ e-mailovým podaním navrhol zrušiť a prerušiť konanie, čo odôvodňoval podaním ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práv na zákonného sudcu, v súvislosti s rozhodnutím nadriadeného súdu o jeho námietke zaujatosti vznesenej voči všetkým sudcom okresného súdu. Okresný súd z dôvodu neprítomnosti zákonného sudcu zmenil termín pojednávania na 04.07.2013, ktorý následne zrušil za účelom procesného rozhodnutia o návrhu na prerušenie konania. Uznesením č.k. 9C/63/2012-58 zo dňa 17.07.2013 zamietol okresný súd návrh na prerušenie konania. Toto rozhodnutie bolo potvrdené odvolacím súdom. Následne prvostupňový súd nariadil pojednávania na deň 16.12.2014. Navrhovateľ opätovne e-mailovým podaním navrhol zrušiť nariadené pojednávania a prerušiť konanie, čo odôvodňoval rovnako podaním ústavnej sťažnosti pre porušenie jeho práv na zákonného sudcu, v súvislosti s rozhodnutím nadriadeného súdu o jeho námietke zaujatosti vznesenej voči všetkým sudcom okresného súdu. Samostatným podaním navrhol navrhovateľ prerušiť konanie aj z dôvodu, že pred Okresným súdom v Prešove prebieha konanie 7C/6/2010, v ktorom sa rieši otázka majúca význam pre toto konanie. Okresný súd konanie o rovnakom návrhu na prerušenie konania

zastavil a návrh na prerušenie konania v zmysle nového dôvodu samostatným uznesením zamietol, následne vec na pojednávaní riadne prejednal a vo veci meritórne rozhodol. Postup okresného súdu považuje odvolací súd za správny.

Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je v Občianskom súdnom poriadku garantované prostredníctvom vylúčenia sudcu z jej ďalšieho prejednávaní a rozhodnutia pre zaujatosť (§ 14 až 16 O.s.p.). Okolnosť, že o veci napriek tomu rozhoduje sudca, ktorý mal byť podľa subjektívneho názoru účastníka konania z ďalšej účasti na jej prejednávaní a rozhodovaní vylúčený, je dôvodom na uplatnenie riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov podľa príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku. Obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy nie je však povinnosť súdu vyhovieť návrhu oprávnených osôb (v danom prípade sťažovateľky, ktorá podala námietku zaujatosti voči sudcom okresného súdu) a vylúčením označených sudcov z ďalšieho prejednávaní a rozhodovania veci pre zaujatosť. Jeho obsahom je len povinnosť súdu prejednať každý návrh oprávnenej osoby (v tomto prípade návrh na vylúčenie všetkých sudcov z ďalšieho prejednávaní a rozhodnutia veci pre zaujatosť) a rozhodnúť o ňom (pozri uznesenie Ústavného súdu SR I.ÚS 92/2013 - 9, zo dňa 13.02.2013).

O námietke zaujatosti voči sudcom okresného súdu vznesenej navrhovateľom v konaniach spojených do spoločného konania vedených na Okresnom súde vo Zvolene rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici, ako nadriadený súd uzneseniami:

č.k. 5NcC/106/2012-11 zo dňa 15.10.2012 - 9C/63/2012 a 9C/68/2012,

č.k. 3NcC/121/2012-11 zo dňa 16.10.2012 - 9C/64/2012,

č.k. 2NcC/64/2012-11 zo dňa 15.10.2012 - 9C/69/2012,

č.k. 24NcC/122/2012-11 zo dňa 12.10.2012 - 9C/70/2012,

tak, že zákonní sudcovia JUDr. Anna Snopčoková a JUDr. Peter Banský neboli vylúčení z konania a rozhodovania zo žiadnych týchto vecí. Vylúčený bol len ten sudca, ktorý konal a rozhodoval v jednotlivých exekučných veciach. O nevylúčení konajúceho sudcu z prejednávaní a rozhodovania vecí bolo riadne rozhodnuté nadriadeným súdom v zmysle § 16 ods. 1 O.s.p. Z tohto hľadiska poukaz navrhovateľa na skutočnosť ohľadne nedostatku nestrannosti sudcu nie je dôvodný.

Neobstojí preto ani odvolacia námietka navrhovateľa, že v prejednáwanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Tvrdenie o vylúčení zákonného sudcu z prejednávaní a rozhodovania veci založil navrhovateľ na argumente, že tento je sudcom rovnakého súdu, ktorý mu ako exekučný súd svojim nesprávnym úradným postupom mal spôsobiť uplatnenú škodu. Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá sama skutočnosť, že sudca má prejednať a rozhodnúť vec, v ktorej odporcom je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (pozri napríklad uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Nc/14/2010 zo dňa 31.05.2010); dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojím nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu (pozri napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/201/2013 zo dňa 19.06.2013, sp. zn. 3Cdo/102/2013 zo dňa 11.03.2013 alebo sp. zn. 3Cdo/202/2013 zo dňa 12.09.2013, rovnako aj uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo/727/2011 zo dňa 27.04.2012). O navrhovateľom vznesenej námietke zaujatosti zákonného sudcu riadne rozhodol nadriadený súd, pričom iné (nové) dôvody zaujatosti zákonného sudcu navrhovateľ v odvolaní neuviedol.

Nerešpektovanie požiadavky navrhovateľa na osobnú účasť právneho zástupcu navrhovateľa na pojednávaní nie je možné považovať za nesprávnu aplikáciu ust. § 101 ods. 2 O.s.p. Rovnako nie je možné prihliadnuť ani na to, že navrhovateľ nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia.

Navrhovateľ sám svojou neúčastou na pojednávaní, na ktoré bol riadne a včas predvolaný, zmaril svoju možnosť vlastným zavinením dôsledne uplatňovať svoje práva a chrániť svoje záujmy, pričom Občiansky súdny poriadok (§ 101 ods. 2 O.s.p.) umožňuje v rámci princípu arbitrárneho poriadku uskutočniť konanie tak, aby bolo vydané meritórne rozhodnutie i bez súčinnosti účastníkov. Z hľadiska okolností uvedeného konkrétneho prípadu nedošlo k porušeniu práva účastníkov na spravodlivý proces bez toho, aby bola zároveň narušená plynulosť priebehu súdneho konania. Prvostupňový súd vykonal dokazovanie v rozsahu navrhnutých dôkazov navrhovateľom, a to spismi exekučného

súdu, kde navrhovateľ bol účastníkom tohto exekučného konania. Je teda zrejmé, že súd rozhodol na základe skutočností tvrdených navrhovateľom a na základe skutkového stavu zisteného vykonaním dokazovania, ktoré navrhol navrhovateľ. Právny zástupca bol včas na súdne pojednávanie predvolaný, ktorého sa nezúčastnil nie z objektívnych ospravedlniteľných dôvodov, ale preto, že v dôsledku subjektívneho názoru nepovažoval svoju účasť na pojednávaní za potrebnú, predpokladajúc, že ústavnej sťažnosti bude vyhovené, hoci vedel, že v obdobných veciach už Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol.

Odvolačný súd poukazuje na to, že prvostupňový súd vec správne právne posúdil, na súdený prípad správne aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 514/2003 Z. z., pričom po vykonaní dôkazu oboznámením sa s predmetnými exekučnými spismi dospel k záveru, že nedošlo k namietanému nesprávnemu úradnému postupu, a zo strany navrhovateľa boli žaloby podané bezdôvodne. Prvostupňový súd správne dospel k záveru, že nešlo o nesprávny úradný postup spočívajúci podľa tvrdení navrhovateľa o existencii prietáhov v predmetných exekučných konaniach ako jedného z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Odvolačný súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s argumentáciou okresného súdu, s odôvodnením jeho rozhodnutia, ktoré si osvojil a na ktoré ako správne poukazuje v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody navrhovateľa odvolačný súd udáva, že záver okresného súdu o nenaplnení predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu považuje aj odvolačný súd v celom rozsahu za správny, pretože navrhovateľ nepreukázal tvrdené nesprávny úradný postup exekučného súdu v dotknutých exekučných konaniach. Z dôvodu, že odvolačný súd je rozsahom a dôvodmi odvolania navrhovateľa viazaný (§ 212 ods. 1 O.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami navrhovateľa uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 3 O.s.p.).

K odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom nedošlo ani v rámci dokazovania. Okresný súd síce vykonal dokazovanie na pojednávaní v neprítomnosti účastníkov konania (§ 101 ods. 2 O.s.p.), toto však pozostávalo len s oboznámením sa s exekučnými spismi, ktoré ako dôkaz navrhol vykonať samotný navrhovateľ priamo v návrhoch na začatie konania s tým, že navrhovateľ bol účastníkom uvedených exekučných konaní a teda obsah exekučných spisov z hľadiska tvrdených skutočností o dobe od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia exekučného súdu o jej zamietnutí mu bol nepochybne známy. Iné dokazovanie okresný súd nevykonal. Odvolačný súd v zhode s okresným súdom dospel k záveru, že v tomto rozsahu vykonané dokazovanie je dostatočné na rozhodnutie vo veci samej. Okresný súd riadne rozhodol aj o návrhoch navrhovateľa na prerušenie konania. K odňatiu možnosti navrhovateľa konať pred súdom nedošlo ani postupom okresného súdu, ktorý napadnutým rozsudkom rozhodol vo veci samej pred nadobudnutím právoplatnosti uznesení o zamietnutí návrhov navrhovateľa na prerušenie konania. Týmto postupom okresného súdu nebol navrhovateľ vylúčený z uplatnenia žiadneho svojho procesného oprávnenia a je plne odôvodnený hospodárnosťou konania. Navyše uznesením o zamietnutí návrhov navrhovateľa na prerušenie konania bol okresný súd viazaný (§ 170 ods. 1 O.s.p.) a preto mohol pokračovať v konaní.

Navrhovateľ v odvolaní spochybnil záver okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, keď trval na porušení svojho práva na rozhodnutie v zákonnej lehote. Odvolačný súd v plnom rozsahu súhlasí aj so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ťažisko argumentácie navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívalo v tvrdení, že k rozhodnutiu o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej pätnásťdňovej lehoty. Súdna prax sa však ustálila na závere, že lehota pätnásť dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14.12.2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 zo dňa 10.07.2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 zo dňa 25.04.2013 alebo sp. zn. II.ÚS/112/2013 zo dňa 13.02.2013). Odvolačný súd podotýka, že vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré navrhovateľ iniciuje pred okresným súdom, je

ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti (posúdenie náležitostí exekučného titulu) aj v prípadoch ak napokon súd vydá poverenie (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS/606/2012 zo dňa 14.12.2012 alebo sp. zn. II.ÚS/245/2013 zo dňa 25.04.2013).

Za nesprávny úradný postup exekučného súdu nie je možné považovať ani to, že po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie na základe rozhodcovského rozsudku pristúpil k riešeniu otázky, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy (rozhodcovskej doložky). Súdna prax dospela k ustálenému záveru, že pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozhodcovský rozsudok, je exekučný súd nielen oprávnený, ale aj povinný už v tomto štádiu z vlastnej iniciatívy riešiť otázku, či právomoc rozhodcovského súdu bola založená platne uzavretou rozhodcovskou zmluvou ako podmienku materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, keď týmto postupom nedochádza k preskúmaniu vecnej správnosti predloženého exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku), ale len k posúdeniu, či predložený exekučný titul je v súlade so zákonom; ak exekučný súd zistí, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, je povinný z toho vyvodiť všetky právne dôsledky tak, aby zmluvná strana (spotrebiteľ) nebola neplatnou rozhodcovskou zmluvou viazaná, t.j. exekučný súd je povinný žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnuť (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13.10.2011 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 46/2012, sp. zn. 3MCdo/11/2010 zo dňa 26.09.2011 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 47/2012, sp. zn. 6Cdo/105/2011 zo dňa 10.10.2012 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 66/2013 a sp. zn. 5Cdo/230/2011 zo dňa 18.09.2012 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 68/2013, ale aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1MCdo/15/2012 zo dňa 22.05.2013, sp. zn. 2Cdo/239/2012 zo dňa 30.04.2013, sp. zn. 4Cdo/88/2013 zo dňa 24.10.2013, sp. zn. 5MCdo/25/2012 zo dňa 12.06.2013, sp. zn. 7Cdo/235/2012 zo dňa 12.06.2013 a mnohé iné; pozri aj uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/381/2012 zo dňa 22.08.2012, sp. zn. II.ÚS/545/2010 zo dňa 09.12.2010 a sp. zn. IV.ÚS/60/2011 zo dňa 03.03.2011 ako aj uznesenie Súdného dvora Európskej únie vo veci zn. C-76/2010 Pohotovosť, s.r.o. proti Ivete Korčkovskej zo dňa 16.11.2010). Od tohto záveru nie je žiadny dôvod odkloniť sa ani v prejednávanej veci.

Nakoniec navrhovateľ v odvolaní namietal aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku, ktorý sa podľa neho vôbec nezaobera uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Ani v tomto smere však nemožno podľa názoru odvolacieho súdu okresnému súdu nič vytknúť. Nakoľko navrhovateľ v konaní nepreukázal jeden z kumulatívnych obligatórnych predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (t.j. nesprávny úradný postup exekučného súdu), v súlade so zásadou hospodárnosti konania nebolo potrebné sa v odôvodnení rozsudku osobitne zaoberať nepriznaním uplatnenej škody a nemajetkovej ujmy. Táto skutočnosť preto v žiadnom prípade nespôsobuje navrhovateľom tvrdenú nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku.

I keď prvostupňový súd v odôvodnení rozhodnutia citoval § 44 ods. 2 EP v nesprávnom znení (vzhľadom na dátum začatia exekučných konaní, ktoré všetky začali do 31.05.2010, bolo potrebné aplikovať EP v znení do 31.05.2010, ktorý nerobil rozdiely medzi exekučnými titulmi, teda 15-dňová lehota platila na všetky), táto zrejma nesprávnosť nemala za následok takú vadu, ktorá by však umožňovala odvolaciemu súdu zrušiť alebo zmeniť odvolaním napadnutý rozsudok. Okresný súd náležite odôvodnil prečo vzhľadom na okolnosti súdenej veci nemožno návrhom priznať úspech.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a to vrátane závislého výroku o trovách konania, ktorý bol tiež vecne správny a odôvodnený plným úspechom odporcu v konaní, ktorý však žiadne trovy konania nežiadal nahraďiť.

Z dôvodov vyššie uvedených odvolací súd nepovažoval žiadne odvolacie námietky navrhovateľa za dôvodné a preto napadnutý rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 151 O. s. p., keď odporcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko návrh na náhradu trov odvolacieho konania nepodal..

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne, t.j. pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne, t.j. pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.